

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filternet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678

reisverslag Oekraïnereis oktober 2004

**“De HEERE.. doet de verdrukte recht en.. houdt de wees en de weduwe staande” (Psalm 146: 7 en 9)
“Hij, Die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde.”
(Jeremia 31 :10b)**

Busjes vol liefde

Na weken van intensieve voorbereiding was het zondagmorgen 3 oktober zover. Opnieuw gingen 3 busjes rijkelijk gevuld met goederen van liefde en meeleven naar Oekraïne. Jullie hebben met elkaar zo geweldig bijgedragen aan het welslagen van deze reis. Behalve ongeveer 150 zakken kleding en 25 zakken nieuwe of goede gepoetste schoenen en speelgoed waren ook zoveel persoonlijke geschenken door jullie meegegeven: poppen, kinder(wandel)wagens, autootjes, fietsjes, gebreide sokken, sjaals en truitjes, gekochte kleding, ledikantjes, viltstiften, kleurboeken, skeelers, een magnetron enz. Heel blij waren we ook met de acht niet-waterdoorlatende en anti-decubicus-matrassen die we ontvingen. Wat te denken van de twee glucometers die werden meegegeven terwijl er om één gevraagd was. Bij aankomst in Vinnitsa bleek er nog een man te zijn, die er een nodig had. De Heere had vooruit voorzien. En niet te vergeten de drie rolstoelen, waarvan één elektrisch, en een po-stoel, die de ‘St. Nachamoe, nachamoe ami’ wist te bemachtigen. Ook was er zoveel aan giften gegeven dat we ons geen zorgen hoefden te maken over de financiële kant van de reis. God alle dank voor jullie liefde. Met de Joodse hulporganisatie Chesed was er de laatste weken en maanden intensief contact geweest via e-mail maar vooral ook telefonisch via de Joodse vrouw Zina. De planning was dat we eerst een aantal arme Joodse (gebroken) gezinnen en weeskinderen thuis zouden bezoeken en daarna met de overgebleven spullen naar drie weeshuizen zouden gaan. En daarnaast hadden we heel veel spullen voor Chesed verzameld, die zij zelf onder hun mensen konden uitdelen.

Naar Vinnitsa

Cor Stolk en Jaco Schippers in de Mercedes Vito van Cor, Ria en Wim Verwoerd in de gehuurde Ford Transit en Peter Joosten met Henk Gritter van “St. Nachamoe, nachamoe ami” met de Volkswagen Transit van Peter vertrokken vroeg in de morgen van 3 oktober. In Polen op een stukje Tolweg begaf de achterband van ons busje het. Met vereende krachten (het busje was loodzwaar) kregen we de band eraf en de reserveband erop. De volgende morgen bij de grens had de Heere een verrassing voor ons. Eerst leek het erop dat we gewoon het declaratieformulier moesten invullen en over de hoeveelheid spullen invoerrechten moesten betalen. En dat zou zeker een paar honderd Euro's geweest zijn. Maar twee douanebeambten werden in hun harten geraakt toen ze de uitnodigingsbrief en een uitvoerige brief van Zina met daarop namen van invalide kinderen en behoeftige (wees)kinderen. Ze zeiden: *“Jullie mogen zo door, maar dan moeten jullie als jullie aangehouden worden door de politie geen woord Russisch of Engels praten, maar alleen de brieven laten lezen.”* Wat een zegen van God. Toen Ria en Wim, naar gewoonte uit dank in hun busje Psalm 146 (Prijst de Heer) zongen, trof hen dat één vers zegt: *“t Is de Heer, Die t recht der armen en der verdrukten gelden doet.”* De armen en wezen hebben rechten bij God, en dat recht deed Hij gelden bij de grens. Hallelujah!

's Avonds om half elf (Oekr. tijd) kwamen we in Vinnitsa aan. Koen, onze Belgisch vriend en medewerker van Ebenezer, namens Christenen voor Israël, was al gearriveerd in het hotel. Een spotgoedkoop hotel (4,5 Euro per nacht p.p) had Zina voor ons geregeld. Het was voor ons allemaal prima. We waren zeer dankbaar voor de voorspoedige, gezegende reis met een wonderlijke grensovergang. Praise the Lord.

Gezinnen

De volgende morgen ontladden we het busje van Cor als eerste bij Chesed om zo ruimte te creëren voor de overige spullen die we zouden gaan uitdelen bij gezinnen. We reden een uur naar Chmelniek, waar twee kinderen Natalja van 5 en Maksiem van 9 jaar bij moeder en oma wonen. Vader heeft het gezin verlaten. Moeder heeft gelukkig nog een klein inkomen (van 7 Euro per maand), want zij werkt voor Chesed als bezorgster van warme maaltijden. Maksiem was zo blij met zijn fiets. “Voor mij?” vroeg hij en hij straalde. Zijn zusje kreeg de

“babybornpop” en een poppenkinderwagen en waar ze dolgelukkig mee was. Voor de kinderen maar ook voor moeder en oma vonden we goede winterjassen, schoenen en andere kleding.

Het tweede bezoek legden we af bij Irina, een invalide meisje van 16 jaar met een sterk vergroeide rug (bochel) die haar verhindert te zitten. Vader verliet haar en woont in Duitsland, moeder drinkt en houdt zich niet met haar dochter bezig. Oma woont met haar. Van haar pensioen leven ze samen. Alleen één (half)zus bekommert zich om haar. Twee operaties aan haar wervelkolom heeft ze al achter de rug. Een jaar lang zat ze in het gips, nu moet ze een half jaar een ijzeren korset dragen voordat ze voor de 3e keer geopereerd kan worden. Een “goede” operatie zal \$2000 kosten. Wie gaat dat betalen? Ze studeert thuis. We merkten dat ons bezoek hen zoveel deed. Oma voorzagen we van een jas en twee paar schoenen. Zina vertelde dat Ira 30 oktober jarig is en dat zij haar dan zal gaan feliciteren. Kunnen wij ook nog meer voor haar betekenen? Het adres van Ira hebben we, zodat wie wil een kaart met bemoediging (bijv. een Psalmregel in het Russisch) wil sturen dat zou kunnen doen.

Terug naar Vinnitsa gingen we op bezoek bij een zeer hulpbehoevend gezin. Vader is werkloos en drinkt. Moeder werkt ook niet. Igor van 11 jaar is verstandelijk gehandicapt en kan op de gewone school niet mee. En omdat de ouders het moeilijk vinden te accepteren dat hun kind gehandicapt is, gaat Igor nu nergens naar school. Het geven van kleding, schoenen, speelgoed ed. maar vooral het bezoek op zich, maakte zichtbare emoties los, vooral bij de moeder. En meer dan dat. Later vertelde Zina ons dat er verandering gekomen is bij de ouders in hun houding t.o.v. een school voor Igor. Er was al een afspraak gemaakt met de moeder, Zina en het hoofd van de scholen Olga (ook een vriendin van Zina, die alles doet om Zina te helpen in haar “kinderwerk”), om een gepaste school voor Igor te vinden. Waar ontferming betonen (Roehama) al niet toe kan leiden.

Bij Alex, een jongen van 15 jaar, die alleen woont met zijn moeder, kon Peter de glucometer afgeven. De intelligente jongen had weinig instructie nodig. Mooi was het ook in dit gezin, dat we hen op “hun wenken” konden bedienen; gepaste schoenen en jassen voor beiden en sportkleding voor Alex. Ook de schoonmaakspullen van de St. Nachamoe kwamen hier van pas.

Het volgende ‘wees’meisje Lena van 6 jaar woont bij haar oma. Beide ouders zijn uit de ouderlijke macht ontzet en zitten in de gevangenis. Haar zusje Ina van 11 jaar woont bij haar andere oma. Lena maakte indruk op ons. Zo spontaan dankbaar als zij was en in haar sas met het mooie speelgoed. Zina had ons geschreven dat haar droom was om skeelers te hebben. Iemand had geld gegeven om die te kunnen kopen. Zo blij als we haar daar mee maakten!

Bij al deze gezinnen sprak Koen over de mogelijkheid van Alya te maken. Voor de meesten waren er belemmerde omstandigheden, zoals het ontbreken van documenten. Het boekje wat Koen hen gaf, “Israël Gods plan” was dan in ieder geval ter bemoediging.

Kinderhuis in Vinnitsa

Voordat we de volgende morgen naar het kinderkuis “Het Nestje” zouden gaan, voor kinderen van 3-7 jaar, brachten we een bezoek bij de Joodse jongen Vlad van drie in het ziekenhuis. Vlad is opgegeven bij dit kinderkuis, omdat zijn vader en moeder niet voor hem kunnen zorgen. Maar omdat hij een soort van schurft heeft, moet hij eerst in het ziekenhuis verblijven, waar hij alleen een maaltijd per dag krijgt. Niemand zorgt voor hem. Daarom probeert Zina wat te doen voor hem. Wij kochten ook wat lekkere en gezonde dingen voor hem; broodjes en fruit. Zijn vader was op bezoek. We gaven Vlad slechts één speeltje (anders zou het toch maar worden afgepakt), maar dat ene autootje met caravan betekende voor hem zoveel. Kleding en de rest van het speelgoed gaven we aan Zina om later te geven. De vader werd aangeboden naar Chesed te komen om daar goede kleding te krijgen. Hij had het echt dringend nodig zagen we.

In het weeshuis werden we vriendelijk ontvangen door de directeur. Speelgoed dat we bij ons hadden mochten we aan één klas persoonlijk uitdelen. Speelgoed en knuffels vonden gretig aftrek alsook de chocoladerepen van Cor.

Leuk was het om te zien bij ons vertrek dat de gebrachte kleding direkt al door het personeel gesorteerd werd op meisjes- en jongenskleding en grootte.

Bij terugkeer naar Chesed stond ons de oma van de Joodse jongen Vova van 9 jaar al op te wachten. Ze herkende Ria en zei: Vova is zo blij met de kleding die hij van jullie heeft gekregen (in mei), elke morgen bij het aankleden zegt hij: *“Dit komt uit Holland.”* Voor hem hadden we nu een po-stoel en een rolstoel bij ons. Oma zei: *“Er zijn veel Russische woorden om dankbaarheid*

uit te drukken, maar ik kan geen woorden vinden om jullie te bedanken.”

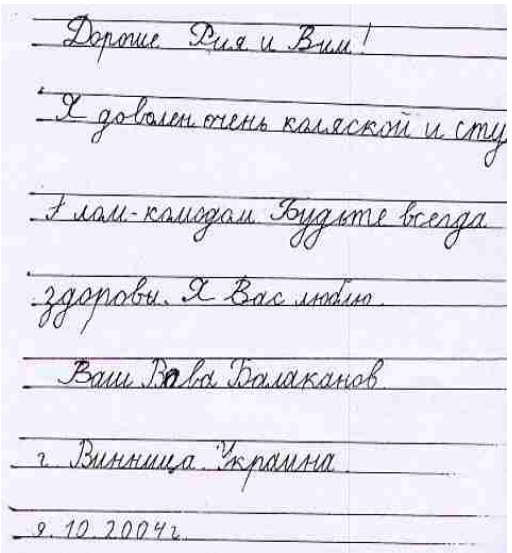
Voor ons vertrek naar huis bracht Zina ons een bedankbrief van Vova zelf. Die vinden jullie op de volgende bladzijde afgedrukt. (Met dank aan St. Nachamoe)

Zina heeft er trouwens ook voor gezorgd, dat de elektrische bloeddrukmeter werd gegeven aan Zenja een invalide jongen van 12 jaar. Deze jongen van wel 120 kilo was ook heel gelukkig met een stevige matras, die wij meebrachten.

Vladislav van 11 jaar woont met zijn moeder op een éenkamerflat. Voor hem hadden we wel twee jassen, schoenen en andere kleren. Toen we de moeder de volgende dag op de markt, waar ze werkt, ontmoette, had ze de schoenen al aan.

Bij het volgende meisje Svetlana van 13 maakten we de moeder zo blij met ons bezoek. Ze zei al gauw nadat ze wat kleding had gekregen: "Ik voel me een prinses!" Toen vonden we nog een goed passende lange rode jas. Het stond haar zo leuk. Vol trots zei ze: "Ik voel me geen prinses, ik voel me een koningin." Ook haar dochter Svetlana konden we mooi aankleden.

Daarna reden we naar de flat van Zina zelf. Ze had een 17- jarig meisje Vika uitgenodigd, om kleding uit te zoeken. Zij woont alleen en heeft echt niemand in de wereld. Toen ze pas, als beste, geslaagd was voor haar schoolexamen, was er helemaal niemand om haar te feliciteren. Ze belde Zina of zij a.u.b. kon komen. Zina zat toen juist met haar been in het gips. Ze vertelde: "Ik heb het gips eraf gehaald en ben met een bloemetje naar haar toegegaan!" Dat tekent trouwens hoe Zina is, voor alle kinderen staat ze dag en nacht (letterlijk) klaar. Als laatste verblijdden we Ina het zusje van Lena bij haar oma met een bezoek in een donker achterafje. Mooi om te zien dat de ouderliefde in deze gevallen gegeven wordt door de oma (en door Zina)

Дорогие Рия и Вим!
Я доволен очень кашековой и стуж
Я лам-кашодан Будьте всегда
здоровы. Я Вас люблю.
Ваш Вова Балаканов
г. Винница Украина
9.10.2004г.

(vertaling: *Lieve Ria en Wim! Ik ben heel blij met de rolstoel en pastaal Wees altijd gezond Ik hou van jullie. Jullie Vova Balakanov*)

Twee internaten in Nemirov en Sokolivka

Na het vertrek donderdagmorgenvroeg van Cor en Jaco zetten wij onze missie voort. Nu was als eerste het internaat van Roman (zie vooral nieuwsbrief november 2003) in Nemirov op 45 kilometer van Vinnitsa aan de beurt. Zina had het idee om voor alle kinderen in het weeshuis iets lekkers te kopen. Voor 75 Krivna (=12 Euro) hadden we voor 240 kinderen een lekkere chocoladereep. In het internaat met 160 kinderen werden we zo hartelijk ontvangen. Roman groeide in zelfvertrouwen toen hij ons mocht rondleiden en overal de chocolade uitdeelde. De directeur spreidde bewogenheid met de kinderen ten toon. Op ons verzoek gaf hij aan wat hij de volgende keer vooral voor psychisch zieke kinderen voor materiaal wilde hebben. We zullen ons best doen, samen weer met jullie.

Het volgende weeshuis in Sokolivka was niet gemakkelijk te bereiken. We kozen voor de korste weg, maar dat was een meer dan verschrikkelijke weg. Het kostte bijna twee uur. Gelukkig was het stralend weer, bij regen hadden we het niet gehaald. Daarom kozen we terug voor "de kortste omweg".

In dit internaat met 70 kinderen verrastten we letterlijk iedereen. "Hier is nog nooit iemand geweest om hulp te brengen," zei de directrice. Een leerkracht riep blij verrast: "Dit is zo onverwacht, het lijkt wel of het rechtstreeks uit de hemel komt!" De kinderen waren heel armoedig gekleed. Gelukkig hadden we nog veel kleding en schoenen weg te geven. Daarna werden alle kinderen in de gemeenschapszaal verzameld en mochten ze kiezen uit mooi speelgoed. Er was voor elk kind wel iets moois. We waren zo blij vooral hier geweest te zijn. Ook de Joodse jongen Sergei, 9 jaar, hebben we de nodige aandacht en spullen gegeven.

's Avonds namen we afscheid van Peter en Henk, die vrijdagmorgenvroeg de terugreis zouden aanvaarden.

(Zina met Sergei)

Laatste gezinnen

Op vrijdag, nu nog met z'n drieën en Zina, zouden we nog een paar gezinnen bezoeken. Voor een gezin lieten we de spullen achter bij Zina, omdat zij niet thuis waren die dag.

Alena van 17 stond ons vlak bij haar flat al op te wachten. Toen we in huis kwamen, schrokken we van de stank en armoe. Moeder bleek aan bed gebonden. Zij heeft MS. Ook vader, hoewel nog wel mobiel, heeft MS. Een trieste aanblik gaf het ons. Alena zocht kleding en schoenen uit voor haarzelf en haar vader. Ook gaven we schoonmaakspullen. Koen vertelt in een verslag aan "Christenen voor Israël." "Ik was daar op bezoek met een Nederlands echtpaar, die speciaal met hulpgoederen was gekomen om te verdelen onder de allerarmste Joodse gezinnen in Vinnitsastad. Nadat we allerlei spullen hadden uitgezocht voor het gezin en het tijd was om te vertrekken, sprak de Here tot mijn hart om iets te vertellen aan de moeder. Toen vroeg ik of zij een bijbel hadden. Die hadden ze en dan vroeg ik aan Alena of ze psalm 146 duidelijk wilde voorlezen voor haar moeder. Na het lezen van de psalm was er een korte stilte, waarop de vrouw zei, dat de Here haar enige hoop was. Op Simchat Tora, de vreugde der onderwijzing, was dit het beste wat we konden delen met die vrouw, het kostbaarste geschenk, Zijn onderwijzing, voor alle generaties.

Psalm 146:10 De Here is Koning tot in eeuwigheid. Jeruzalem, uw God is er voor elke nieuwe generatie. Prijs de Here!"

Zelfs voor het laatste gezin hadden we nog genoeg spullen. Passende jassen en een paar laarzen voor moeder en kleding en speelgoed voor haar twee kinderen Arthur van 5 en Elizabeth van 2 jaar. Hun vader is voor moord veroordeeld en zit in de gevangenis. Familieleden, die zouden kunnen helpen, hebben ze niet.

Joodse leven in Vinnitsa

Zina heeft ons behalve over de vele Joodse kinderen en gezinsomstandigheden veel verteld over het Joodse leven in Vinnitsa. Ongelooflijk wat zij allemaal wist te vertellen, zoveel kennis, zoveel verhalen, maar ook ongelooflijk wat er in de oorlog gebeurd is. Ook de directeur van Chesed Vova (Vladimir Borzhemskiy) vertelde in een gesprek het één en ander uit de geschiedenis.

Voor de Tweede wereldoorlog leefden ongeveer 25.000 Joden in Vinnitsa op een bevolking van 65.000. In de zomer van 1941 werd Vinnitsa veroverd door Duitse troepen. De Joden mochten in veel steden niet meer wonen en kwamen ook naar Vinnitsa. Op 22 september, tijdens Rosh haSjana werden 28.000 Joden vermoord door de Nazis. Zina vertelde dat vele duizenden kinderen ook slachtoffer werden. In kraamklinieken werden ze weggehaald, in zakken gestopt en doodgeslagen. Maar ook velen werden levend begraven. We zijn naar de begraafplaatsen van Joodse slachtoffers geweest. Er was een gedenksteen bij een massagraf van Joodse kinderen. Ook was er een gedenksteen voor alle Joodse slachtoffers ook uit de wijde omgeving van Vinnitsa. Onder een verplaatsbare steen bevinden zich kokers met aarde van de diverse Joodse begraafplaatsen uit wijde omgeving.

Van Vova hoorden we dat vele Oekraïners zijn uitgeroepen tot "Rechtvaardigen uit de volken" omdat zij Joden hielpen te ontsnappen over de rivier. Aan de andere kant bevonden zich Roemenen, bij wie de Joden veilig waren. Verhoudingsgewijs zijn er daarom veel "Rechtvaardigen" uit Vinnitsa en omgeving. Ook deze mensen krijgen hulp van Chesed.

Zina vertelde ook dat Duitsers misbruik maakten van lijsten met namen. Zij vroegen die lijsten zogenaamd om die gezinnen te kunnen helpen, maar ze werden uiteindelijk gebruikt om de gezinnen op te sporen en ze weg te voeren en te doden. Eén driejarig meisje zag bij zo'n deportatie opeens haar Joodse vriendinnetje. En hoewel geen volwassene iets durfde te doen, stapte zij naar voren en trok haar vriendinnetje uit de rij. Zij werd door het gezin van het dappere meisje geadopteerd. Zo zijn er nog veel meer verhalen te vertellen. Zina hoort ze elk jaar bij de herdenking van slachtoffers. Tegenover de gedenkplaats ontdekten we bij het weggaan een hakenkruis op een muur getekend. Het gevaar van anti-semitisme is echt nog niet geweken. Integendeel Zina vertelde verhalen van toenemend anti-semitisme.

Chesed

De Joodse hulporganisatie werd opgericht op 15 december 1996 met financiële en organisatorische hulp van een Amerikaanse Joodse organisatie JOINT. Op dit moment krijgen duizenden Joodse mensen hulp in Vinnitsa en de wijde omgeving, zo'n 103 dorpen en steden. Om anti-semitisme niet in de hand te werken, helpt Chesed ook mensen die dichtbij hen staan. Ongeveer 500 gezinnen krijgen thuis of op de verschillende centra's dagelijks een warme maaltijd. Op feestdagen neemt dat aantal toe tot 3600 mensen. 1500 mensen krijgen maandelijks hulp. Ook bestaat er een programma waar ook 433 mensen mee worden geholpen met de naam: "Service at home", voor mensen die hulp nodig hebben op hygiënisch gebied persoonlijk of voor hun huis, hulp bij het koken enz. Ook is er een dagcentrum waar dagelijks mensen naartoe worden gebracht. Zij brengen dan een dag door met het luisteren naar muziek, bezoek aan een kapster, onderzoek van een dokter en ze zijn druk met handenarbeid en geestelijke bezigheden. Ongeveer 100 Joodse en niet-Joodse mensen werken dagelijks als vrijwilliger voor de organisatie naast tientallen betaalde krachten.

Zina

Tenslotte willen we Zina even apart noemen. Wij hebben zoveel bewondering voor haar gekregen. Wat zij zoal doet, en wat ze betekent voor zoveel mensen en vooral kinderen. Vooral de mensen en kinderen die buiten de boot vallen wat hulpverlening betreft hebben Zina's hart. Voor heel veel kinderen is zij als een moeder. Heel veel gebeurt niet zichtbaar, bijvoorbeeld telefoontjes tot diep in de nacht, bezoeken ter bemoediging, arts rekeningen die betaald worden, enz. enz.

We hebben, ook omdat we aan de grens niets hoefden te betalen, Zina geld kunnen voor haar "kinderwerk". We zijn heel dankbaar, voor de vier dagen dat ze met ons opgetrokken is. Ook voor de tijd die zij gestoken heeft in voorbereiding voor deze reis. Maar vooral ook voor het vele, vele werk dat ze doet. God zegene haar en haar kinderen.

T.z.t. zullen we jullie laten weten, wat er D.V. voor een volgende reis nodig is.

(een matras wordt ingeladen bij Chesed voor een 14-jarig verlamde meisje, Vika)

"En wat je ooit gedaan hebt aan de minste van Mijn broeders," zegt Jezus, "dat heb jij aan Mij gedaan!"
(vrij naar Mattheüs 25:40)